

Република Србија
УПРАВНИ СУД
16 У. 268/15
24.11.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановић, председника већа, Гордане Гајић Салзбергер и Руже Урошевић, чланова већа, са судским саветником Мајом Панић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "Д." д.о.о. Б., Улица ..., чији је пуномоћник Драган Ивановић, адвокат из Београда, Улица Трнска бр. 3а, поднетој против Градског већа града Београда, ради поништаја решења бр. 418-853/14ГВ од 11.12.2014.године, у правној ствари накнаде за коришћење градског грађевинског земљишта, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.11.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Градског већа града Београда бр. 418-853/14 ГВ од 11.12.2014. године, и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Градско веће града Београда да тужиоцу „Д.“ д.о.о. Б. надокнади трошкове управног спора у износу од 27.040,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда 17 У 10485/12 од 23.10.2014. године, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Секретаријата за финансије Градске управе града Београда – Управе јавних прихода града Београда-Сектора јавних прихода за подручја градских општина-Одељења Врачар, бр. I-02-418-1/1027/2012-020 од 06.03.2012. године, којим је тужиоцу утврђена накнада за коришћење грађевинског земљишта за период од 01.01.2012. до 31.12.2012. године за пословни простор у Улици ..., површине 300

м2, у износу од 613.800,00 динара, односно у месечном износу од 51.150,00 динара, коју је тужилац дужан да плаћа месечно до 10. у месецу за претходни месец, у року од 15 дана од дана пријема тог решења. На износ утврђене обавезе који није плаћен у прописаном року обрачунава се и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Централне емисионе банке увећаној за 10 процентних поена, применом конформне методе обрачуна. Уколико се накнада не уплати у прописаном року извршиће се принудна наплата са трошковима који падају на терет обвезника. До доношења решења за 2013. годину, обвезник је дужан да плаћа месечни износ аконтације у висини која одговара утврђеном месечном износу накнаде за грађевинско земљиште на начин утврђен овим решењем, а жалба не одлаже извршење решења.

Тужбом, поднетом овом суду дана 08.01.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања, као и због погрешне примене материјалног права, односно императивних одредби члана 25. Закона о јавној својини и главе IV Закона о планирању и изградњи. Наводи да је тужилац привредно друштво које се бави изнајмљивањем зграде и станова који су у државној својини, ради регулисања смештаја страних дипломатских и конзуларних представништава у Републици Србији. Указује да је надлежни одрган пропустио да утврди својство тужиоца према предметном објекту, односно да тужилац није нити власник предметног објекта, нити корисник, а ни закупца непокретности, са којих разлога је надлежни орган погрешно поступио када је тужиоца одредио као обвезника плаћања накнаде за коришћење грађевинског земљишта. Указује и да је у жалби навео и доставио доказ да је зграда у Улици ... као државна имовина издата у закуп на основу уговора о закупу 04/16 дана 15.03.2010. године, закупцу Амбасади Г.. Даље појашњава да је тужилац, на основу уговора закљученог са Републичком Дирекцијом за имовину Републике Србије овлашћен да у име Републичке Дирекције обавља искључиво комерцијалне послове у вези са давањем у закуп дипломатско конзуларним представништима објекте који су у фонду тужиоца, при чему тужилац није самосталан у одлучивању када ће и по којој цени дати у закуп неку непокретност, већ је истом потребна писмена сагласност Дирекције приликом закључења сваког уговора о закупу, што је учињено и у конкретном случају. Указује да није уписан у јавне књиге о непокретностима као носилац права коришћења на предметном објекту, а што произлази из достављеног листа непокретности код сужбе за катастар непокретности. Са наведених разлога, будући да тужилац није носилац права коришћења на предметном простору, исти не може да буде ни обвезник плаћања накнаде за коришћење грађевинског земљишта, те предлаже да суд усвоји тужбу тужиоца, поништи у целости решење туженог органа и решење првостепеног органа, те да обавезе туженог и првостепени управни орган да тужиоцу на име повраћаја датог исплати износ од 562.650,00 динара, са законском затезном каматом и да обавезе туженог да тужиоцу накнади трошкове управног спора у року од 15 дана од дана пријема пресуде, које је определио.

Тужени орган у одговору на тужбу остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и

испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и целокупних списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из стања у списима предмета и образложења оспореног решења произлази да је решење донето у извршењу пресуде Управног суда 17 У. 10485/12 од 23.10.2014. године, којом је уважена тужба, поништено решење Градског већа града Београда бр. 418-2027/12-ГВ од 21.06.2012. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Оваква одлука суда донета је са разлога што се у списима предмета не налази записник са седнице колегијалног органа из којег би се утврдили подаци о личном саставу колегијалног органа, да ли постоји кворум присутних чланова без кога колегијални орган не може да решава и кворум присутних чланова који су гласали за одлуку, те су, по оцени суда, учињене битне повреде правила поступка, прописане одредбама чланова 69. и 192. став 2. Закона о општем управном поступку. У поновном поступку, тужени је поступио по наведеној пресуди и доставио записник о већању и гласању са седнице на којој је донето оспорено решење.

Према образложењу оспореног решења, тужени орган је у поновном поступку одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против решења првостепеног органа од 06.03.2012. године, утврдио да је 22.07.2009. године између Републике Србије, коју заступа директор Републичке Дирекције за имовину Републике Србије и тужиоца закључен Уговор о давању на привремено коришћење, управљање и одржавање непокретности у власништву Републике Србије, намењених за смештај страних дипломатско-конзуларних представништава, дипломатских и других страних представника, трговинских и других представништава и представника у Републици Србији, а да је дана 17.09.2010. године закључен анекс истог уговора. Даље је утврдио да је чланом 1. став 2. наведеног уговора дефинисано да Република Србија даје тужиоцу на привремено коришћење, управљање и одржавање непокретности у власништву Републике Србије намењене за смештај страних, дипломатско-конзуларних представништава, дипломатских и других страних представника, трговинских и других представништава и представника у Републици Србији. На основу наведеног, позивајући се на одредбе члана 6. став 1. тачка 5. Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", бр. 62/06 и 47/11), члан 1, 4, 5. став 1. и став 2. Одлуке о накнади за коришћење грађевинског земљишта ("Службени лист града Београда", бр. 37/04...54/11), члан 2а. став 1, члан 10. став 1. тачка 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02...2/12), тужени је закључио да порески обвезник може бити физичко или правно лице, а како амбасада, као дипломатско представништво, није физичко ни правно лице, то се одредбе закона и одлуке не могу применити на амбасу као закупца, већ на тужиоца као корисника објекта, односно дела објекта. Сходно изложеном, утврђено је да за површину предметног пословног простора у Улици ..., од 300.00 м², накнада за коришћење грађевинског земљишта за 2012. годину укупно износи 613.800,00 динара, те да према члану 5. став 1. и 2. Одлуке о накнади за коришћење грађевинског земљишта накнаду плаћа тужилац као носилац права коришћења на објекту. Са изнетих разлога, по оцени туженог, правилно је првостепени орган, сходно одредбама наведене Одлуке, одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења. На основу наведеног, тужени орган је, сходно члану 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 83. став 3. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 72/09...98/13), прописано је да право својине на грађевинском земљишту у јавној својини има Република Србија, аутономна покрајина, односно јединица локалне самоуправе.

Одредбом члана 20. став 1. Закона о јавној својини ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 88/13 и 105/14), прописано је да државни органи и организације, органи и организације аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе користе непокретне и покретне ствари у јавној својини које су намењене извршавању њихових надлежности. Ставом 2. истог члана прописано је да изузетно од става 1. овог члана, непокретности које користе државни органи и организације, органи и организације аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе, у смислу овог закона, сматрају се и непокретности у јавној својини које непосредно не служе извршавању надлежности тих органа и организација, већ за остваривање прихода путем давања у закуп, односно на коришћење (тзв. комерцијалне непокретности – пословни простор, станови, гараже, гаражна места и др.). Ставом 3. истог члана закона прописано је да Република Србија, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе могу непосредно преко надлежног органа, давати у закуп, односно на коришћење непокретности из става 2. овог члана или за ове намене основати јавно предузеће или друштво капитала, док је ставом 4. истог члана прописано да се оснивачким актом јавно предузеће, односно друштво капитала из става 3. овог члана, односно уговором о давању на коришћење непокретности из става 2. овог члана том предузећу, односно друштву, у складу са законом, ближе одређују надлежности у поступку давања у закуп, односно на коришћење тих непокретности и остваривање прихода Републике Србије, аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе по том основу (закупнина, добит и др.).

Чланом 25. став 1. истог закона прописано је да се право јавне својине и право коришћења на непокретностима у јавној својини уписује у јавне књиге о непокретностима и правима на њима, у складу са законом којим се уређује упис права на непокретностима, док је ставом 2. истог члана прописано да се у случајевима из члана 19. став 1. тачка 1. и 2. овог закона, може поред носиоца права јавне својине уписати и корисник непокретности, ако је то актом надлежног органа одређено.

Одредбом члана 4. Одлуке о накнади за коришћење грађевинског земљишта ("Службени лист града Београда" бр. 37/04...65/12) прописано је да накнаду за изграђено и неизграђено јавно грађевинско земљиште и остало грађевинско земљиште у државној својини и осталим облицима својине плаћа обвезник.

Одредбом члана 5. став 1. и 2. исте Одлуке прописано је да накнаду за коришћење изграђеног јавног грађевинског земљишта и осталог грађевинског земљишта у државној својини плаћа власник објекта, а изузетно, накнаду плаћа носилац права коришћења на објекту, односно посебном делу објекта, а ако је објекат, односно посебни део објекта дат у закуп, накнаду плаћа купац објекта, односно дела објекта.

Одредбом члана 60. став 1. Закона о државном премеру и катастру ("Службени гласник РС" бр. 72/09...108/10) прописано је да се својина и друга стварна права на непокретностима стичу, преносе и ограничавају уписом у катастар непокретности (конститутивни упис), а престају брисањем уписа.

Уговором о давању на привремено коришћење, управљање и одржавање непокретности у власништву Републике Србије од 22.07.2009. године, који је приложен у списима достављеним уз одговор на тужбу, у члану 1. је одређено да је Република

Србија власник и корисник непокретности намењених за смештај страних дипломатско-конзуларних представништава, дипломатских и других страних представника, трговинских и других представништава и представника у Републици Србији, те да на основу закључка Владе 05 бр. 00-295/2009-02 од 16.07.2009. године, тужиоцу даје на привремено коришћење, управљање и одржавање без права располагања, осим давања у закуп као и без уписа права коришћења у јавне књиге, непокретности у власништву Републике Србије.

Како се право коришћења сагласно члану 60. став 1. Закона о државном премеру и катастру стиче уписом у катастар непокретности, а имајући у виду несумњиву чињеницу да је уговором од 22.07.2009. године искључено право тужиоца на упис права коришћења на непокретностима у својини Републике Србије, то, по налажењу овог суда, у конкретном случају није било основа да орган локалне самоуправе тужиоца обавезе на плаћање предметне накнаде за коришћење градског грађевинског земљишта. Ово са разлога што у спроведеном управном поступку који је претходио доношењу оспореног решења, сагласно одредби члана 125. Закона о општем управном поступку, није на несумњив начин утврђена одлучна чињеница да је тужилац корисник предметне непокретности у стварноправном смислу, а која чињеница је од утицаја на решење ове управне ствари. Наведену повреду тужени орган, сагласно овлашћењу из члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку, није отклонио у поступку по жалби тужиоца на решење првостепеног органа.

Са изнетог, по оцени суда, тужени орган није дао довољне и образложене разлоге за своју одлуку, на који начин је повредио правила поступка прописана одредбом члана 125. у вези са чланом 199. став 2. и чланом 232. став 2. Закона о општем управном поступку.

У погледу захтева тужиоца којим тражи да суд обавезе туженог да тужиоцу на име повраћаја датог исплати износ од 562.650,00 динара, суд налази да нису испуњени услови из члана 45. Закона о управним споровима за одлучивање у парничним стварима у управном спору, па тужилац свој захтев за повраћај датог може остварити у парничном поступку пред надлежним судом.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима. У поновном поступку, тужени орган је дужан донети нову, на закону засновану одлуку, при чему је везан правним схватањем суда изнетим у овој пресуди у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима, тако што ће одлуку о жалби тј. законитости првостепеног решења донети на основу несумњиво и потпуно утврђеног чињеничног стања и што ће оценити наводе жалбе и о истима, сагласно члану 235. став 2. Закона о општем управном поступку, дати разлог.

Одлуку као у ставу другом диспозитива пресуде, суд је донео применом одредбе члана 66. и 67. Закона о управним споровима, као и применом одредбе члана 153. став 1, 154. и 163. став 2. и 3. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11..55/14), које се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, па су тужиоцу сагласно успеху у спору признати трошкови управног спора на име састава тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара и на име састава једног образложеног поднеска у износу од 8.250,00 динара, сагласно Тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), као и трошкови таксе на тужбу у износу од 390,00

динара и таксе на пресуду у износу од 1.900,00 динара, сагласно Тарифном броју 28. и 29. Таксене тарифе из Закона о судским таксама (“Службени гласник РС” бр. 28/94...93714).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 24.11.2016. године, 16 У. 268/15

Записничар
Маја Панић, с.р.

Председник већа - судија
Стево Ђурановић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП